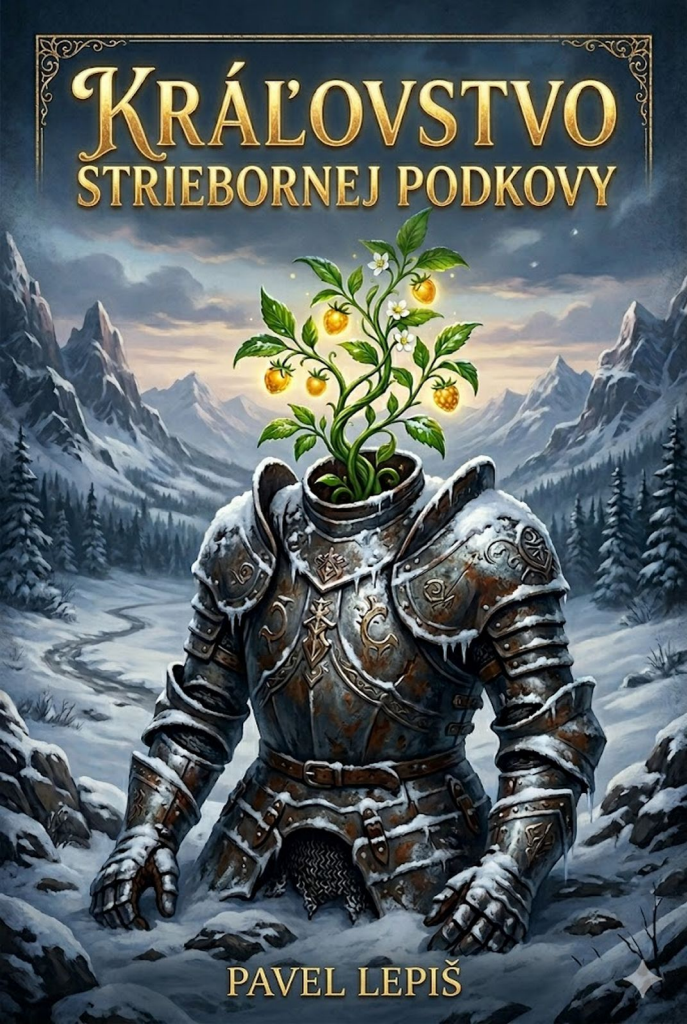
KRÁĽOVSTVO STRIEBORNEJ PODKOVY

PAVEL LEPIŠ

„Práve som bol svedkom rozhovoru, ktorý vás bude zaujímať,“ zaškeril sa. „Dykeres sa vydá na cestu sem do Blatoníc. Už v najbližších dňoch. Ak vyrazíme zajtra, na pol ceste by sme sa s ním mohli stretnúť. Pokiaľ má Otec pravdu, bude lepšie sa s ním zísť v divočine. Bez svedkov,“ naznačoval muž posledným slovom jasný úmysel.

Varas, ich veliteľ, sa zákerne pousmial. Po chvíľke však zvážnel a zamyslene nahlas premýšľal.

„Budeme potrebovať niekoho, kto nás povedie na sever. Nejakého lesníka.“

„Aj rytier pri stole rozprával o lesníkoch. Ten starý, ktorý sa práve zhovára s miestnym vladykom,“ odvetil mu okamžite jednooký muž. „Vyrozumel som, že ich tu je dosť, akurát žiaden sa neodváži na juh od nás.“

„V tom prípade to nie je náš problém. My ideme na sever. Rýchlo, je už dosť pozde, choďte nejakého nájsť. Prikývnite mu na toľko, koľko si vypýta. Z miesta kam nás dovedie potrafíme naspäť aj sami, takže vyplácať ho nebudeme. Teda, vyplatíme ho tak, ako sa na čiernu sépiu patrí,“ pošepol so širokým úsmevom Varas.

Palsidar cudzincom nevenoval pozornosť. Oveľa viac sa zaujímal o muža, ktorý ich práve opustil. „Pán Vladyka, tento Rolan, čo mi o ňom môžete povedať? Žije tu s vami v Blatoniciach dlho?“

„Dlho? Nie, iba pár zím. Vlastne, ani tu s nami poriadne nežije, má zrub kdesi na okolí, hlbšie v horách. Nosí sem kožušiny na výmenu, keď sa mu nahromadia. No, robí tak len zriedka, ľuďom sa skôr vyhýba. Pokiaľ viem, žije sám, je to taký pustovník. Nič viac o ňom veľmi neviem. Možno jedine, že pred tým žil v osadách pod Medenou Vežou. Jeho slovami, bol tam lesníkom. Či je to pravda neviem, no v lese sa vyzná, to určite. Ale povedzte, prečo sa na neho vlastne pýtate?“

„Starecká zvedavosť,“ usmial sa knieža, pohľadom klesol k striebornému príboru v malej drevenej truhličke a ticho zopakoval. „Starecká zvedavosť.“

Kapitola 15: Za svetluškou

Čierny závoj noci sa vznášal oblohou a malé mestečko už takmer úplne pohltila tma prichádzajúceho večera. Ruch z ulíc sa vytratil, dvere domov sa pozamykali a ľudia za nimi

ďakovali bohom za prežitie ďalšieho dňa. Niektorí tak činili v hostinci v spoločnosti priateľov, iní vo svojich chatrčiach v kruhu najbližších. Spoločný strach zo záhadných zmiznutí ich pútal dokopy, samote po zotmení sa všetci bez výnimky vyhýbali. Len jedna zúfalá žena v tú noc nabrala odvahu a vydala sa túlať bez sprievodu pomedzi domy. V tento čas bývali už všetky jej deti dávno doma, no v dnešný deň tomu bolo inak. Jej najmladšia dcéra sa domov nevrátila. Strachom ovládaná matka sa po nej pýta od dverí k dverám a tacká sa s beznádejou zasneženými uličkami. Márne. Po jej malej dcérke, akoby sa zľahla zem.

Medzitým dievčatko staré sedem zím, blúdilo strateno lesom. Už dávno oľutovalo svoju večnú zvedavosť. Prečo sa len pustilo za svetielkom na okraji lesa. Prečo len ju tak mocne lákalo, prečo mu len nemohlo odolať. Pozde však bolo pokladať si tieto otázky.

Lesa, uprostred ktorého blúdila sa už rovnako zmocnila tma nastávajúcej noci. Chladný mráz sa jej zahryzával čoraz hlbšie pod kožu, zatiaľ čo strach a beznádej z poblúdenia už úplne ovládli jej detskú myseľ. Bezradne kráčala podivným lesom, od stromu k stromu so žiaľom v očiach. Jej malé náznaky sĺz sa už každú chvíľu chystali prepuknúť v nekontrolovateľný plač.

„Toto je jej koniec, nikdy sa už nevráti domov," pretláčali sa jej dopopredia pochmúrne myšlienky. Kiežby len bola vo sne, z ktorého sa každú chvíľu prebudí. No jej strach nie je snový a mráz ju páli po celom tele až príliš skutočne. Nie, nespí v teple a bezpečí svojej postele, skutočne blúdi bezradne uprostred chladného lesa. Hlasno zaplače, zastoná a klesne k zemi. Ak v sebe ešte aj mala síl na záchranu, ťaživosť zúfalstva jej mysle bola silnejšia. Donútila ju privrieť vystrašené oči a pomaly sa prepadnúť do bezvedomia. Telo sa jej triaslo zimou a dozaista by už zanedlho umrzla v nevedomom spánku. Nenápadný šuchot však náhle upútal jej zmysly a jej malé oči sa na okamih opäť mierne otvorili. V čiernom šere lesa ju privítal nenápadný pohyb. Nečakaná nádej rozbúchala jej malé detské srdiečko a ona so zvedavosťou otvorila oči dokorán. Zaštípali ju bolesťou, za krátku chvíľu spánku jej stihli primrznúť ľadovými slzami. Bolesť však v tú chvíľu dokázala ľahko prehliadnuť, zatlačiť do úzadia. Zo zúfalej beznádeje, ktorú ešte pred chvíľou prežívala, ju náhle vytrhla vytúžená vyhliadka na záchranu. So zatajeným dychom pozorovala medzi stromami nejasný obrys, v ktorom začala rozpoznávať postavu. Postaršiu ženu v obnosených čiernych šatách s dlhou drevenou palicou.

„Kto si?" spýtalo sa dievčatko s obavou, rovnako však natešene, že ju niekto našiel. Rýchlo sa opäť postavila na nohy, do ktorých sa jej navrátila stratená sila a čakala na odpoveď.

„Kto som?" čudovala sa žena v tmavých šatách. „Som tvoja záchrana," predstavila sa, zatiaľ čo oči jej podivne zažiarili. „Zašla si až priďaleko do lesa. A to moja malá, to bolo od teba

veľmi nemúdre," karhala výstražne. „Máš ty ale veľké šťastie, že som ťa našla," dodala. „Množstvo vyhladnutých vlkov túla sa po večeroch týmito lesmi. Obzvlášť v tomto ročnom období. Celé noci sa neúnavne ozýva ich nárek, ich nočné spievanie."

„Svetielko ma sem priviedlo. Bežala som za ním, až kým nezhaslo. Preto som sa stratila," ospravedlňovalo svoje zatúlanie dievčatko. „Nemohla som mu však odolať! A teraz som stratená, maminka sa bude hnevať," povedalo smutne.

„To je v poriadku," utešovala žena vystrašené dieťa. „Nie si prvá a ani posledná, zlákaná svetielkom poskakujúcim lesom," prezrádzala podivným tónom, zatiaľ čo svit hviezd osvetlil jej krivý úsmev popraskaných stareckých pier.

Dievčatko sa usmialo, jej výraz tváre prezrádzal náhly nával spokojnosti. Údivom pozorovalo hviezdy, ktoré boli až do tejto chvíle schované v nepriepustnej tme.

Stará žena sa na chvíľu na dievča bez slova zapozerala. Obzerala si ho skúmavo od dola až nahor. Potom otočila bez varovania hlavou smerom odkiaľ sama prišla a mávla podivnou palicou, o ktorú sa podopierala. Medzi stromami sa ako rozkazom rozsvietilo malé svetielko. Dievčatko si ho všimlo a ako zhypnotizované nespúšťalo žiarivú iskierku z očí.

„Chyť ho, utekaj! Dovedie ťa rovno domov, do náručia tvojej mamy," zakričala so smiechom starena, načo sa dievčatko bez rozmyslu ako omámené pustilo behom rovno za ním. Po chvíli sa stratilo z dohľadu. Zmizlo v zástupe nekončiacich stromov a spoločne s ním sa vytratili aj posledné lúče žiary vychádzajúcej z lákavého nadpozemského svetla.

Starena ostala nehybne stáť a hľadela spokojne za jeho slabnúcimi lúčmi. V okamihu, keď už tam nebolo ničoho len nepriepustnej tmy, vyrušil ju z upreného pohľadu hrubý hlas znejúci spoza nej.

„Koľko ešte?" opýtala sa temná postava zahalená v kapucni.

„Už máme akurát dosť, táto bude posledná," odvetila starena povrchne, bez toho aby sa unúvala otočiť.

„Nie, nerozumieš!" oboril sa na ňu hlas plný nespokojnosti. „Pýtam sa ťa, ako dlho budem musieť ešte čakať? Odpovedz mi, drahá moja Galhunda! Kedy mi už konečne povolíš prehryznúť jej biele hebké hrdlo? Čakám už pridlho, počuješ? Pridlho! Už sa mi viac nechce čakať! Daj mi ju, daj mi ju lebo sa zbláznim a vezmem si ju tak či tak!" nástojčivo dobiedzal chrapľavý hlas.

„Len pokoj, drahý môj, už zanedlho sa dočkáš. Obaja sa dočkáme. Ešte ti ju ale vydať nemôžem. Potrebujem ju živú! Nedá sa inak. Dobre vieš, aké by to malo následky, dobre vieš, že je kľúčom k nášmu pánovi," vysvetľovali staré ženské ústa so zámerom ukľudniť nedočkavca.

Postava v tme si zúfalo pretrela tvár chlpatou rukou.

„Trasiem sa túžbou po nej, jej vôňa, láka ma ako nikdy nič predtým. Nevydržím to!"

„Budeš musieť!" skričala náhle starena, prechádzajúc tak z pokojného rozpoloženia do nálady búrky plnej hromov a bleskov. „Necháš si zájsť chuť! Sľubujem ti, že sa dočkáš! Možno už pri ďalšom splne! Dovtedy však už o tom nechcem ani počuť!" rozkazovala s neohrozenou autoritou. „A teraz choď, trieľ do chatrče a vezmi si náhradu. Áno, bež a vezmi si kľudne jedno z detí, ak inak nedáš! Kľudne bež aj za dnešným úlovkom, dohoň to malé dievča, je celé len tvoje! Lepšie by ale bolo, keby sa poobzeráš po niečom inakšom! Deti tiež ešte potrebujem, to predsa dobre vieš. A obstarať nové je čoraz ťažšie. Tí sprostí dedinčania! Blázni! Strážia si ich akoby si nemohli urobiť každý rok nové! Navyše príchodom nášho Palsidara sa musíme mať na pozore," varovala starena s odporom. Potom sa zamyslela a pomaly sa otočila k postave stojacej za ňou. „Keď už sme pri tom, prezraď mi, ide všetko ako má? Dokázal si sa mu vnútiť ako sprievodca cez močiare?"

Zavládlo ticho, starena načúvala nervóznemu škrípaniu zubov.

„Prečo mlčíš, keď sa ťa niečo pýtam? Hlupák! Nemusíš nič hovoriť. Viem si domyslieť!"

„Krivdíš mi, drahá! Nie je mojou vinou, že sa už dohodol na iných, počas mojej neprítomnosti. Zo severu, počítam zajtrajším dňom, vydajú sa na cestu istý Bojar z Dreveného Zubu a Ivar z Podhôrky. Prišiel som ti to oznámiť. Ako aj to, že do Blatoníc nikdy nedorazia! Okamžite vyrážam na sever! Dokážem po sebe odčiniť, ak som niečo zbabral!"

„Len zadrž! Vyčkaj chvíľu, ty môj besný vlk! Odpusť mi, nemusela som byť až takou karhavou," zahľadela sa stará žena do tváre vnorenej pod kapucňou. „Viedol si si dobre," povedala a pohladila ho rukou po zarastenom líci. Poškrabkala ho dlhými nechtami pod bradou ako keď človek škrabká mačku. „Pôjdeš na sever, no len smerom na Drevený Zub. Postaráš sa o Bojara a ja sama zariadim, aby do Blatoníc nedorazil stopár z Podhôrky. Nakoniec tak nebude mať ten starý prekliaty bielokňažník na výber. Bude musieť prijať tvoje služby. Určite ťa podozrieva, určite čosi vytušil, no nebude mať inú možnosť, pokiaľ budeš jediným sprievodcom."

Tvár v kapucni sa usmiala, zatiaľ čo na tvári stareny sa rysovala spokojnosť premiešaná s pýchou.

„A teraz bež Gulijagan, utekaj za tým dievčatkom, ak chceš," dávala mu žena zvolenie. „Zaslúžiš si potešenie a ukojenie vlčieho hladu. Jedno dieťa navyše chytiť ešte zvládnem. Alebo ho dostihni, prekvap ma a odolaj. O to viac nám potom budú chutiť hody v deň zúčtovania. Rob, ako chceš," smiali sa široké ústa stareny na celý les.

Gulijagan s výrazom spokojnosti zavrčal chrapotavým smiechom. Poďakoval a ladným pohybom pobozkal ruku, ktorá ho hladila po líci. Potom sa bez rozlúčky rozbehol ako temný prízrak do tmy. Smerom, ktorým sa len pred malou chvíľou vydalo malé dievčatko, nasledujúce svetielkujúcu iskričku nádeje, ktorá ju však neviedla do vytúženého domova. Naopak, hnala ju čoraz hlbšie do záhuby.